

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyně Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

K. H.

zastoupená JUDr. Jaroslavem Novákem, advokátem
se sídlem Trojanova 12, Praha 2

proti

Finanční arbitr

žalovanému

se sídlem Legerova 1581/69, Praha 1,

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného

takto:

- I. Žalovaný je povinen vydat rozhodnutí ve věci vedené pod spisovou značkou FA/SR/ZP/412/2017 a to ve lhůtě 90 dnů od právní moci rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen uhradit žalobkyni náklady řízení ve výši 14 342,-Kč k rukám právního zástupce žalobkyně JUDr. Jaroslava Nováka a to do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalovaný vede na návrh žalobkyně řízení vedené pod sp. zn. FA/SR/ZP/412/2017. V řízení není podle tvrzení žalobkyně postupováno bez průtahů, neboť žalovaný v rozporu s § 15 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, (dále jen „zákon č. 229/2002 Sb.“). Žalobkyně se domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného a navrhuje, aby soud uložil žalovanému rozhodnout o jejím návrhu do 30 dnů od právní moci rozsudku.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

2. Jak v podané žalobě a v replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, podala dne 18. 4. 2017 návrh na zahájení řízení o určení absolutní neplatnosti smlouvy o investičním životním pojištění, kterou uzavřela s Českou pojišťovnou a.s. (dále též jako „pojišťovna“) Podklady nezbytné pro rozhodnutí žalovaný shromáždil ke dni 17. 7. 2017, žalovaný měl vydat rozhodnutí nejpozději do 16. 10. 2017, což neučinil a ve věci zůstal nečinný. Žalovaný se svým postupem dopouští nesprávného úředního postupu ve formě průtahů s vyřízením věci žalobkyně a tím porušuje čl 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Logistické problémy s vyřízením většího množství sporů, na něž se odvolává, nemohou jít k tíži adresátů veřejné správy.
3. S odvoláním na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9As 36/2018-37, žalobkyně uvedla, že počátek běhu lhůty pro vydání rozhodnutí, je dán okamžikem, kdy žalovaný získá možnost provést předběžné hodnocení věci, nikoli, kdy toto hodnocení provede. Tímto okamžikem je moment, kdy žalovaný obdržel bezvadný návrh na zahájení řízení.
4. Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil. V první řadě namítl předčasnost a nepřípustnost žaloby s tím, že řízení bylo zahájeno dne 18. 4. 2017 na návrh žalobkyně proti České pojišťovně ve věci investičního životního pojištění sjednaného na základě pojistné smlouvy č. 3869414419 ze dne 26. 6. 2012. Jelikož návrh trpěl nedostatky, byla žalobkyně vyzvána k jejich odstranění a nedostatky návrhu na zahájení řízení byly poprvé odstraněny dne 17. 7. 2018. Dne 23. 8. 2018 žalobkyně vyzvala žalovaného k opatření proti nečinnosti, které žalovaný vyhodnotil jako předčasné, a tudíž nedůvodné. Žalovaný připustil, že procesně pochybil, když o nevyhovění žádosti nevyhotovil usnesení podle § 80 odst. 6 správního řádu, na závěru, že žalobkyně podala žádost předčasně, a proto nemohla ještě vyčerpat všechny prostředky k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu, to však nic nemění, stejně jako toto procesní pochybení nemůže mít za následek nezákonnost celého řízení před žalovaným.
5. Žalovaný dále odmítl, že by ve věci zůstal nečinný. V první řadě, konstatoval, že žalobkyně se podaným návrhem domáhá vydání bezdůvodného obohacení z částečně neplatné pojistné smlouvy a tvrdí, že pojišťovna s ní řádně nesjednala poplatky a náklady, o které v průběhu trvání smluvního vztahu neoprávněně snižovala kapitálovou hodnotu pojištění. Žalovaný má za to, že v projednávané věci není k vedení sporu příslušný a tedy by pojmově nemohlo dojít ani jeho nečinností. Konkrétně žalovaný namítl, že žalobkyni je v

řízení zastoupena advokátem, který zastupuje rovněž více než 110 dalších spotřebitelů. Všechna řízení byla zahájena na základě šablonovitého návrhu, a právní zástupce žalobkyně i v ostatních řízeních doručuje identická vyjádření do více řízení, která mnohdy trpí vadami, nereflktují skutkový stav toho, kterého řízení a podobně. Žalovaný nově zjistil, že někteří spotřebitelé zastoupení právním zástupcem žalobkyně nemají na plnění ze strany pojišťovny zájem, protože smlouvu „prodali“.

6. Konkrétně došlo v některých případech k uzavření smlouvy o postoupení pohledávek, na jejím základě došlo za jednorázovou konečnou úplatu ke změně v osobě věřitele pojišťovny a nadále jím již není samotný spotřebitel, nýbrž podnikatel, zřejmě jedná a tatáž společnost s ručením omezením. Spotřebitelé, jejichž jménem podal právní zástupce žalobkyně návrh na zahájení řízení a kteří své pohledávky z pojistné smlouvy postoupili na podnikatele, žádný spor týkající se rozporované pojistné smlouvy s pojišťovnou již nemají. Žalovaná má za to, že pokud by v projednávané věci došlo rovněž k postoupení pohledávky na podnikatelský subjekt a nikoliv spotřebitele nebyl by příslušný k rozhodnutí ve věci.
7. I v případě, že by žalovaný v projednávané věci k řešení sporu příslušným byl, nesouhlasí s tím, že by docházelo k řízení k průtahům. Žalovaný v první řadě, vysvětlil, že v řízení postupuje aktivně a přiměřeně vzhledem ke smyslu institutu mimosoudního řešení sporů, které prvořadě stojí na základní zásadě přivést strany sporu ke smíru tak, aby bylo naplněno poslání orgánů mimosoudního řešení sporů, tedy bezplatně co do nákladů na zahájení řízení a bez nákladů na právní zastoupení a bez nákladů na soudní přezkum, dosáhnout vyřešení sporu slabší strany -spotřebitele. Dále žalovaný poukázal na své zákonem omezené možnosti nástroje a postupy, které mu umožňují procesní předpisy, jimiž je povinen se řídit, složitost předmětu sporu, počet obdobných případů, kdy v současné době se jedná o více než 850 řízení, a rovněž na to, co je pro účastníky v sázce. Spotřebitelé se domáhají určení neplatnosti pojistné smlouvy nebo její části až po několika letech od jejího uzavření, po celou dobu o pojistnou smlouvu nejevili zájem a nemají tento zájem mnohdy ani v současné době, přestože jejich jménem vedeno řízení.
8. Žalovaný odkázal na § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb. s tím, že citované ustanovení představuje transpozici čl. 8 písm. e) věty první směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů, ve znění účinném po novele provedené zákonem č. 378/2015 Sb., kterým se mění zákon č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, z ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Počátek běhu lhůty pro vydání nálezu váže zákon o finančním arbitrovi na shromáždění podkladů nutných pro rozhodnutí, když tento okamžik zákon o finančním arbitrovi nějak dále nevysvětluje. Pouhé doručení posledního podkladů v řízení samo o sobě nemůže založit běh lhůty pro vydání.

III.

Posouzení žaloby

9. Městský soud v Praze vzal z obsahu správního spisu za prokázané, že žalobkyně se návrhem ze dne 18. 4. 2017 podaným proti České pojišťovně, a.s., (dále též jen jako „pojišťovna“) domáhala vydání bezdůvodného obohacení a příslušenství, in eventum určení, že náklady a poplatky účtované pojišťovnou v souvislosti s pojistnou smlouvou nebyly platně sjednány. Žalovaný dne 30. 6. 2017 vydal oznámení o zahájení řízení a současně žalobkyni vyzval k odstranění nedostatků podání; žalobkyně byla vyzvána, aby ve lhůtě do 15 dnů od doručení výzvy doložila důkazní prostředky nebo důkazy, které dosud nedoložila, a to zejména smluvní a související dokumentaci vážící se ke sjednanému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

pojištění, úplně a srozumitelně vylicila rozhodné skutečnosti, sdělila, zda jí pojišťovna zasílala výpisy pojištění a tyto předložila nebo vysvětlila, proč dokumenty nemá k dispozici, vysvětlila, jakým způsobem dospěla k částce 34 000 Kč, jejíhož vydání se v řízení domáhá, a sdělila, za jakých podmínek považuje za možné smírné řešení sporu.

10. Podle přiloženého dokladu o doručení byla výzva doručena přímo žalobkyní dne 4. 7. 2017. Dne 27. 6. 2017 žalovaný vyzval k poskytnutí vysvětlení a předložení dokumentace vztahující se k předmětu sporu protistranu. Česká pojišťovna a.s. podala dne 3. 7. 2007 žádost o prodloužení lhůty pro vyjádření k návrhu. Dne 4. 7. 2017 žalovaný sdělil, že lhůtu k vyjádření se k návrhu prodlužuje o dalších 15 dnů, tedy do 28. 7. 2017.
11. Žalobkyně se přípisem ze dne 29. 6. 2017 dotazovala na stav řízení s tím, že pokud žalovaný obdržel v rámci dosavadního průběhu jakékoliv podklady od protistrany, žádá o jejich zaslání. Dne 17. 7. 2017 se k předchozí výzvě žalovaného žalobkyně vyjádřila tak, že se domáhá vydání bezdůvodného obohacení z důvodu neplatnosti uzavřené pojistné smlouvy, dále sdělila, že žalovanému předložila veškeré podklady, které měla od pojišťovny k dispozici.
12. Pojišťovna požádala dne 27. 7. 2017 o další prodloužení lhůty pro vyjádření k návrhu. Žalovaný prodloužil tuto lhůtu o dalších 15 dnů do 14. 8. 2017.
13. Podáním došlým žalovanému dne 23. 8. 2017 žalobkyně vyzvala žalovaného ke sdělení stavu řízení a o zaslání podkladů pro vydání nálezu současně vyzvala žalovaného k opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu a k plnění oznamovací povinnosti. Česká pojišťovna se k návrhu vyjádřila podáním ze dne 12. 9. 2017 s tím, že nárok žalobkyně co do důvodu i výše neuznává a považuje jej za nedůvodný, současně dne 14. 9. 2017 zaslala přílohy k uplatněnému nároku žalobkyně.
14. Žalovaný sdělením ze dne 23. 4. 2018, č. j. FA/SR/ZP/412/2017-1, sdělil žalobkyni, že jakmile shledá shromážděné podklady pro vydání rozhodnutí za dostačující a nebude již třeba součinnosti účastníků řízení, vyzve je, aby se před vydáním rozhodnutí se shromážděnými podklady seznámili, a současně jim umožní se k nim vyjádřit; za tohoto stavu věci a s odkazem na § 24 zákona č. 229/2002 Sb. a § 42 správního řádu žalovaný sdělil žalobkyni, že neshledal důvody k zahájení řízení opatření proti nečinnosti z moci úřední, protože doposud neshromáždil všechny podklady nutné pro rozhodnutí a ve věci tak zatím nezačala běžet lhůta pro vydání nálezu ve smyslu § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb.
15. Dne 2. 8. 2018 žalovaný sdělil předběžné právní posouzení věci, vyzval účastníky k vyjádření a ke smírnému řešení sporu a dne 31. 8. 2018 žalovaný vyzval účastníky k seznámení se s podklady pro vydání nálezu.
16. Podle § 79 odst. 1 s.ř.s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.*
17. Podle § 80 odst. 1 s.ř.s. *žalobu lze podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí nebo osvědčení, a není-li taková lhůta stanovena, ode dne, kdy byl žalobcem vůči správnímu orgánu nebo správním orgánem proti žalobci učiněn poslední úkon.*

18. Podle § 81 odst. 2 s.ř.s. *je-li návrh důvodný, soud uloží rozsudkem správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení a stanoví k tomu přiměřenou lhůtu, ne však delší, než kterou určuje zvláštní zákon.*
19. Podle § 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., *arbitr rozhoduje ve věci samé bez zbytečného odkladu nálezem, nejdéle však do 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí; nelze-li ve zvlášť složitých případech, vzhledem k povaze věci rozhodnout ani v této lhůtě, lhůta se přiměřeně prodlouží, nejvýše o dalších 90 dnů. Arbitr účastníky řízení bezodkladně vyrozumí o prodloužení lhůty a její délce.*
20. Městský soud v Praze dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně. Klíčové pro posouzení věci je, zda žalovaný nesplnil povinnost rozhodnout ve věci samé ve lhůtě 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí. Zákonem stanovená lhůta 90 dnů pro rozhodnutí vychází z článku 8 písm. e) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU ze dne 21. května 2013 o alternativním řešení spotřebitelských sporů a o změně nařízení (ES) č. 2006/2004 a směrnice 2009/22/ES (směrnice o alternativním řešení spotřebitelských sporů), který uvádí: „*výsledek postupu alternativního řešení sporu musí být k dispozici do 90 kalendářních dnů ode dne, kdy subjekt alternativního řešení sporu obdržel úplný spis stížnosti. U velmi složitých sporů může příslušný subjekt alternativního řešení sporů tuto lhůtu 90 kalendářních dnů na základě vlastního uvážení prodloužit. Strany musí být informovány o prodloužení této lhůty a o celkové době, do kdy lze očekávat, že bude spor ukončen.*“
21. Jak vidno, lhůta 90 dnů pro rozhodnutí se bez dalšího neodvívá od okamžiku, kdy žalovaný obdržel od České pojišťovny vyjádření k návrhu a dokumentaci k uzavřené pojistné smlouvě, tedy ode dne 14. 9. 2017, neboť § 12 zákona č. 229/2002 Sb. ukládá žalovanému ve věci aktivně opatřovat důkazy (viz odst. 3), vyžadovat od účastníků řízení předložení veškerých důkazů na podporu jejich tvrzení (viz odst. 5) a je též oprávněn i bez návrhu ve věci nařídit ústní jednání (viz odst. 2 zákonného ustanovení). Položením rovnítka mezi počátek běhu 90 denní lhůty pro rozhodnutí běžící od shromáždění podkladů a obdržení vyjádření žalovaného a vyžádané dokumentace by byla prolomena zásada zakotvená v § 12 odst. zákona č. 2 tedy rozhodovat podle nejlepšího vědomí a svědomí, nestranně, spravedlivě a bez průtahů. Na druhou stranu by však bylo v rozporu s požadavkem jednoduchého, efektivního, rychlého a levného způsobu řešení vnitrostátních i přeshraničních sporů, jak jej vytyčuje shora citovaná směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/11/EU (viz čl. 4 a 5 preambule), pokud by bylo ponecháno zcela na libovůli finančního arbitra, kdy pokládá shromažďování podkladů za dokončené. Takový výklad § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi, jak jej podává žalovaný, by vyloučil možnost účastníků řízení domáhat se ochrany před nečinností finančního arbitra a smysl řízení by se zcela vyprázdnil. Jak ostatně vyplývá i z důvodové zprávy k § 12 zákona: „*procesní pravidla jsou volena tak, aby celé řízení co nejefektivněji směřovalo k co nejrychlejší nápravě ve prospěch stěžovatele v případě, že jeho žádost je oprávněná. Plní se tak acquis communautaire - požadavek na rychlost a efektivnost procedury.*“ Právě účel a smysl zákona o finančním arbitrovi musí být podle názoru soudu vodítkem pro určení lhůty, od které se odvíjí zákonná lhůta pro rozhodnutí.
22. Jak vyplývá z již uváděného § 12 zákona, při svém rozhodování vychází arbitr ze skutkového stavu věci. Řízení před finančním arbitrem je tedy obdobně jako správní řízení obecně ovládáno zásadou materiální pravdy, není však vznesen požadavek na zjištění skutečného stavu věci, postačí objasnění skutkového stavu věci v rozsahu nezbytném pro

rozhodnutí, tedy prostého důvodných pochybností. K obdobnému závěru dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2018, č. j. 9 As 36/2018 – 37, v němž uvádí: „*finanční arbitr je povinen ukončit řízení o návrhu (§ 15 odst. 1 zákona č. 229/2002 Sb., o finančním arbitrovi, ve znění účinném od 1. 2. 2016) nejpozději do 90 dnů od okamžiku shromáždění všech podkladů v takovém rozsahu, který umožní učinit právní závěr o výsledku sporu. O počátku běhu devadesátidenní lhůty je povinen účastníky řízení bezodkladně vyrozumět.*“

23. Nejnověji k obdobnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 6. 2018, č. j. 4 Afs 110/2018-40, v němž mimo jiné uvádí: „*řízení před stěžovatelem (pozn. žalovaným) (podobně jako jiná správní nebo soudní řízení) lze rozčlenit do dvou fází. V první fázi dochází ke shromažďování podkladů, ve druhé fázi k jejich vyhodnocení a právnímu posouzení případu. Právě určení počátku, resp. konce, druhé fáze řízení je stěžejní spornou otázkou posuzovaného případu. ... Pro její řešení vychází Nejvyšší správní soud z toho, že účelem druhé fáze řízení je meritorní skončení sporu. V první fázi řízení stěžovatel obstará veškeré podklady nutné pro zjištění relevantního skutkového stavu a ve druhé fázi řízení je povinen věc skončit, v nejposlednější řadě vydáním autoritativního rozhodnutí (nálezů). Pokud tedy stěžovatel usiluje o nalezení smírného řešení sporu (k čemuž je podle § 1 odst. 3 zákona o finančním arbitrovi povinen a takto ostatně stěžovatel své poslání, jak plyne z kasační stížnosti, i sám chápe), musí postupovat tak, aby pro případ, že se mu smírné řešení nelézt nepodaří, nejpozději ve lhůtě 90 dnů od shromáždění všech podkladů nutných pro rozhodnutí rozhodl v řízení nálezem. Lhůtu stanovenou v § 15 odst. 1 zákona o finančním arbitrovi je nutné pokládat za nejzazší přípustnou lhůtu ke skončení věci. Logicky je k autoritativnímu rozhodnutí nezbytné přistoupit vždy tehdy, nepodaří-li se spor vyřešit smírným způsobem.*- 24. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že žalovaný obdržel od pojišťovny vyjádření ve věci a dokumentaci dne 14. 9. 2017, pokud měl za to, že dosud zjištěný skutkový stav neumožňuje vydat rozhodnutí, bylo jeho povinností ve věci postupovat aktivně, vyzvat účastníky k předložení dalších důkazů nebo nařídít jednání. Žalovaný však tímto způsobem nepostupoval, až dne 2. 8. 2018 sdělil předběžné právní posouzení věci a vyzval účastníky k vyjádření a ke smírnému řešení sporu a dne 31. 8. 2018 žalovaný vyzval účastníky k seznámení se s podklady pro vydání nálezů. Nezbyvá, než konstatovat, že ode dne 14. 9. 2017 je ve věci nečinný, což je v rozporu se všemi shora uvedenými principy a ve výsledku tento stav významným způsobem zasahuje do práva žalobkyně na vyřízení její věci bez zbytečných průtahů (čl. 38 odst. 2 Listiny).
- 25. Pokud jde o žalovaným namítanou nepřípustnost žaloby, je třeba konstatovat, že žaloba na ochranu proti nečinnosti správního orgánu není přípustná, pokud žalobce bezvýsledně nevyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.). V řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu lze považovat za řádné vyčerpání prostředku stanoveného k ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve správním řízení ve smyslu § 79 odst. 1 soudního řádu správního i podání žádosti účastníka o uplatnění opatření proti nečinnosti učiněné již před uplynutím lhůty pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 80 odst. 3 věta druhá správního řádu, pokud je již ke dni podání této žádosti z konkrétních okolností případu zjevné, že správní orgán je a bude nečinný (viz rozsudek Městského soudu v Praze dne 19. 12. 2016, č. j. 9 A 132/2016 – 69).
- 26. Městský soud v Praze ze všech uvedených důvodů pokládá žalobu za podanou v souladu se zákonem a za důvodnou. Vyhověl proto návrhu žalobkyně ovšem s tím, že žalovanému

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

stanovil lhůtu pro rozhodnutí v délce 90 dnů. Takto stanovená lhůta umožní žalovanému, aby opatřil další důkazy, pokládá-li to pro rozhodnutí věci za nezbytné, a ve věci následně rozhodl. Současně poskytnutá lhůty nepřekračuje mezní lhůtu stanovenou § 81 odst. 2 s.ř.s.

27. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., ve věci plně úspěšné žalobkyni přiznal právo na náhradu nákladů řízení, které činí 2 000,-Kč za zaplacený soudní poplatek a dále odměnu za právní zastupování podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), (dále jen „vyhláška“). Podle § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky činí odměna za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty sporu 50 000,-Kč částku 3 100,-Kč. Náhrada byla přiznána za tři úkony právní služby a to podle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky za převzetí věci, § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky za podání žaloby a podle § 11 odst. 1 písm. g) vyhlášky za účast právního zástupce při jednání před soudem, odměna činí 9 300,-Kč, dále podle § 13 odst. 4 vyhlášky byla žalobkyni přiznána náhrada hotových výdajů v paušální částce 300,-Kč za každý úkon právní služby, celkem 900,-Kč. Právnímu zástupci rovněž náleží DPH ve výši 21% z účtované odměny. Celková výše nákladů řízení činí 14 342,-Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 20. února 2019

JUDr. Slavomír Novák
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.